

lumi

46
番目の
密室

ปริศนาคดี ห้องปิดตาย

ลำดับที่
46

ปรมาจารย์นวนิยายห้องปิดตาย
กลายเป็น "ศพ" ในห้องปิดตายเสียเอง

อารีชี อารีชีงาวะ เขียน จารุบันก์ รัตนสารสมบัติ และ วิราธรณี จงสถิตยวัฒนา แปล

Lumi[★]

Inspiring Souls

เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

ปริศนาคดี ห้องปิดตาย

ลำดับที่
46

46
番目の
密室

Talk with Lumi

ถึงคุณผู้อ่านที่เป็นคอนวนิยายสืบสวนสอบสวน ถ้า
ท่านได้หยิบเล่มนี้ขึ้นมาและเปิดมาอ่านหน้าี่ สำนักพิมพ์ลูมิ
อยากจะบอกกับท่านว่า ได้โปรดอย่ามองว่านวนิยายเล่มนี้เป็น
เพียงนวนิยายสืบสวนสอบสวนห้องปิดตายอีกเล่มในบรรดา
หลายๆ เล่มที่มีอยู่มากมาย นั้นเป็นเพราะลำพังแค่เกิดการเกิด
การฆาตกรรมในห้องปิดตายขึ้นสักห้องก็เป็นเรื่องท้าทาย
สติปัญญาของนักสืบ (และนักอ่าน) อยู่แล้ว แต่ใน **ปริศนาคดี
ห้องปิดตาย ลำดับที่ 46** เกิดการฆาตกรรมในห้องปิดตายขึ้น
ถึงสองห้อง เพิ่มความท้าทายและคำถามขึ้นเป็นสองเท่าภายใต้
บรรยากาศที่เหมือนหลุดเข้าไปในโลกแห่งงานสืบสวนสอบสวน
ผ่านเหล่าตัวละครที่ล้นแล้วแต่คว่ำหวอดอยู่ในวงการนวนิยาย
สืบสวนสอบสวนแทบทั้งสิ้น

ไม่เพียงเท่านั้น นวนิยายเล่มนี้ยังดำเนินเรื่องด้วยสอง
หนุ่มคู่หูที่คนหนึ่งเป็นนักเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน
ส่วนอีกคนเป็นนักอาชญาวิทยาภาคสนาม แค้นนี้ก็พอจะทำให้
เห็นแล้วว่าแนวทางการวิเคราะห์เหตุฆาตกรรมของแต่ละคน
ผสมกับ "มิตรภาพลูกผู้ชาย" ของทั้งคู่จะต้องนำไปสู่การไขคดี
ที่ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

สุดท้ายและพิเศษสุดของนวนิยายห้องปิดตายเล่มนี้
คือการมาเปิดโปงให้เห็นสัจธรรมของความเป็นมนุษย์ว่า
"ในโลกใบนี้ไม่ได้มีแค่ความดีกับความชั่วหรือขาวกับดำเท่านั้น
แต่ทุกสิ่งล้วนมีสองด้านเสมอ

Lumi

הרשמה

สารบัญ

บทนำ	13
บทที่ 1 ปรมาจารย์แห่งห้องปิดตาย	019
บทที่ 2 ซานดาคลอสตี้น้ำตาลเข้ม	072
บทที่ 3 ของขวัญในยามวิกาล	116
บทที่ 4 UnholyNight – คำคืนแห่งมลทิน	157
บทที่ 5 นัปมปริศนา	181
บทที่ 6 งานภาคสนาม	230
บทที่ 7 หาคณร้าย หาห้องปิดตาย	301
บทที่ 8 คำตอบของไฟ	359
ปัจฉิมบท	405
ชวนคุยท้ายเล่ม	415
เพิ่มเติมฉบับพ็อกเก็ตบุ๊ก	423
ชวนคุยท้ายเล่มสำหรับฉบับปรับโฉม	427
คำอธิบายท้ายเล่ม ฉบับเก่า โดยอายตลิจิ ยูกิโตะ	433
คำอธิบายท้ายเล่ม ฉบับปรับโฉม ข้อเขียนเสริมในสลิปสีฟ้าให้หลัง โดยอายตลิจิ ยูกิโตะ	444

הרשמה

แนะนำตัวละคร

ฮิมูระ ฮิเดโอะ.....นักอาชญาวิทยาภาคสนาม
อาริซังวะ อาริซึ (ผม).....นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน
மாகาเบะ เซอิจิ.....นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน
மாகาเบะ ซาจิโกะ.....น้องสาวของเซอิจิ
மாகาเบะ มาโฮะ.....ลูกสาวของซาจิโกะ
ฮิงากิ โคจิ.....คนร่วมชายคา
ทากาฮาชิ คาเซโกะ.....นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน
อิชิมาจิ เคตะ.....นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน
ซิงอิ โยจิ.....บรรณาธิการ
ฟูนาซาวะ ทดสึฮิโกะ.....บรรณาธิการ
ยาซึนางะ อายาโกะ.....บรรณาธิการ
อุโเก.....ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรจังหวัดกุมมะ
โอซากิ.....หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรย่อยนางาโนฮาระ

האגודה

แต่ทุกท่านผู้รักและซึ้งห้องปิดตาย...

הרשמה

บทนำ

ในตอนนั้นกระแสลมแรงจากทิศตะวันตกพัดกระพือเปลวเพลิงให้
ลูกโซนท่อมอาคารห้าชั้นอย่างรวดเร็ว แสงสว่างจากเหตุดังกล่าว
บดเป่าความมืดมิดยามค่ำคืนจนหมดสิ้น

"รถดับเพลิงยังไม่มาอีกเหรอ!"

"โทรแจ้งไปตั้งห้านาทีแล้วนะ!"

บรรดาฝูงชนที่รวมตัวกันอยู่รอบๆ โรงแรมอาสามะซึ่งที่กำลัง
ลุกไหม้ต่างส่งเสียงโหวกเหวกโวยวายไปมาท่ามกลางละอองไฟ
โปรยปรายลงบนศีรษะ พนักงานโรงแรมและแขกผู้เข้าพักที่หนีตาย
ออกมาได้อย่างยากเย็นยืนมองเปลวเพลิงด้วยใบหน้าเหยเกที่สะท้อน

ความหวาดกลัวอยู่แถวหน้าสุดของกลุ่มคนมุงดูเหตุการณ์

"ยังมีคนติดอยู่ข้างใน พวกเขานี้ออกมาไม่ได้ ใครก็ได้ช่วยพวกเขาที"

ชายชราสวมชุดยูกาตะคว่ำแขนเด็กหนุ่มที่อยู่ข้างๆ พลางร้องตะโกนขอให้ช่วย

"ช่วยไหมไหวหอรอกครับคุณตา ข้างในเป็นทะเลเพลิงชะขนาดนั้น นี่ญาติคุณตานี้ออกมาไม่ทันหอรอกครับ"

"เปล่าหอรอก ฉันแค่ทนดูไม่ไหวนะ"

"ผมเองก็เข้าใจอยู่หอรอกนะ แต่ว่า..."

เสียงคำรามจากเปลวเพลิงดูจะยิ่งลุกลามหนักขึ้น บางสิ่งที่มีมวลหนักกำลังพังครืนลง นำมาซึ่งเสียงกรีดร้องลั่นหวีดดังระงมจากทั้งภายในและนอกอาคารที่กำลังลุกไหม้ "ดูนั่น!"

จู่ๆ ใครบางคนในฝูงชนร้องตะโกนลั่น คนอื่นๆ ที่ได้ยินดังนั้นพากันแหงนหน้าขึ้นมองไปยังหน้าต่างชั้นห้า พบเห็นเป็นเงาของชายคนหนึ่งอยู่ที่หลังบานกระຈก สภาพเงาของชายคนนั้นโซซัดโซเซพยายามที่จะคืบไถลเข้ามาทางหน้าต่าง ทว่าสุดท้ายก็ทรุดลงจมหายไปในกลุ่มควันไฟ

ภาพคนกำลังจะตายต่อหน้าต่อตาบีบหัวใจผู้เห็นเหตุการณ์อย่างมาก เสียงไซเรนที่ดังขึ้นหลังจากนั้นนำพาให้คลื่นมนุษย์แหวกออกเพื่อเปิดทางให้รถดับเพลิงและรถฉุกเฉินเคลื่อนผ่านเข้ามายังที่เกิดเหตุได้ กลุ่มเจ้าหน้าที่ชายในชุดดับเพลิงสี่เงินกระโดดลงจากรถ

ทั้งที่ยังจดไม่สนิทรีบคว่ำสายส่งน้ำตรงไปยังหัวดับเพลิงและเริ่มลงมือปฏิบัติการ

"เฮ้ยยย ที่ชั้นห้ามีคนอยู่นะ!"

ทันใดนั้นบันไดบนรถดับเพลิงก็ไต่ยาวขึ้นไปที่ชั้นห้า นักดับเพลิงคนหนึ่งไต่บันไดอาดๆ ขึ้นไปยังตัวอาคารท่ามกลางสายตาของผู้เฝ้าดูเหตุการณ์ที่ต่างลุ้นระทึกกันจนแทบจะหยุดหายใจ

นักดับเพลิงที่สวมหน้ากากออกซิเจนจัดการใช้ชะแลงทุบกระจกหน้าต่างให้แตกออก คว้นโขมงสีดำที่อยู่ภายในปล้นพวยพุ่งก่อนเขาจะรีบปีนขึ้นเหยียบบนขอบหน้าต่าง และกระโจนเข้าไปข้างในด้วยความหาญกล้า ตามมาด้วยนักดับเพลิงอีกหนึ่งคนไต่บันไดตามเข็มนาฬิกา ชวนให้ผู้คนที่คอยดูเหตุการณ์อยู่ได้แต่ตื่นเต้นจนมือชุ่มเหงื่อไปตามๆ กัน

แล้วเพียงแค่วินาที นักดับเพลิงสวมหมวกเครื่องแบบสีเงินก็ประคองผู้ชายคนหนึ่งออกมาจากกลุ่มควันไฟได้สำเร็จ เหล่าฝูงชนที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ต่างโห่ร้องยินดี ในขณะที่รถดับเพลิงสองคันด้านล่างเริ่มระดมฉีดน้ำใส่หน้าต่างชั้นสี่ที่เวลานี้มีเปลวเพลิงพวยพุ่งออกมาอย่างรุนแรง ผู้ชายที่นักดับเพลิงคนแรกประคองตัวออกมาทางหน้าต่างชั้นห้าแลดูอิดโรยไม่น้อย แต่เมื่อนักดับเพลิงอีกคนบนบันไดช่วยเข้าไปพยุงตัวเขาไว้ ชายคนดังกล่าวก็กลับมายืนพื้นอยู่บนบันไดได้ด้วยตัวเอง ส่วนนักดับเพลิงที่ช่วยผู้รอดชีวิตออกมาได้แล้วหนึ่งคนรีบขึ้นตรงหน้าหนึ่งนิ้วให้เพื่อนร่วมงานก่อนหายลับ

กลับเข้าไปข้างในอีกครั้ง คงตั้งใจจะสื่อย่างมีคนอื่นติดอยู่ภายในห้อง
ชั้นห้าอีกหนึ่งคน เรียกเสียงโห่ร้องให้กำลังใจจากฝูงชนที่ต่างก็ชื่นชม
ในความกล้าหาญของนักดับเพลิงผู้นี้

ชายผู้รอดชีวิตที่กำลังจับป่าของนักดับเพลิงเดินลงบันไดมา
ช้าๆ น่าจะอายุไม่มากนัก ประมาณสี่สิบกว่าๆ เห็นจะได้ เขามีอาการ
ไอไม่หยุดอย่างรุนแรง ชูดยูกาตะที่ใส่อยู่ก็ขาดแหงหลุดลุ่ย เจ้าหน้าที่
ดับเพลิงคนอื่น ๆ จึงรีบแบกเปลหามผ้าสะเกิดไฟเข้ามาช่วยเหลือเขา

"คุณมากาเบะยังติดอยู่ข้างใน..."

เขานอนลงบนเปลหามพลางเค้นเสียงพูด

"ไม่ต้องห่วง ทางเราเข้าไปช่วยแล้ว"

นักดับเพลิงสวมหมวกสีเขียวกระซิบบอกข้างหูเพื่อให้ชาย
บนเปลหามสบายใจ แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ยังอดเอียงคอด้วยความ
เคลงใจไม่ได้ พยายามชะเง้อคอมองห้องพักชั้นห้าที่ตนเพิ่งจะรอดชีวิต
ออกมา

นักดับเพลิงที่สวมหน้ากากออกซิเจนบนใบหน้าปรากฏตัว
ออกมาทางหน้าต่างอีกครั้ง พร้อมกับประคองชายในชุดยูกาตะมาด้วย
อายุอานามของชายคนนี้น่าจะพอๆ กับชายผู้รอดชีวิตคนก่อนหน้า
ทว่าสภาพนั้นดูอ่อนระโหยโรยแรงกว่าหลายเท่า การพูดคุยกับผู้รอด
ชีวิตคนใหม่เหมือนจะทำให้นักดับเพลิงทั้งสองคนได้เรื่องอะไรบางอย่าง
ดูท่าทางแล้วน่าจะมีคนติดอยู่ข้างในอีก ถึงได้ทำให้นักดับเพลิงที่สวม
หน้ากากออกซิเจนกระโจนกลับเข้าไปในกลุ่มควันหนาที่บดบังของเพลิงไหม้

อีกเป็นหนที่สาม

"ยังมีผู้หญิงติดอยู่ข้างในแน่ๆ เมื่อก็ผมได้ยินเสียงร้องด้วย"

หนึ่งในกลุ่มคนมุงดูเหตุเพลิงไหม้ร้องบอก ผู้คนที่เหลือจ้องมองหน้าต่างชั้นห่าไม่วางตา

หลังพาผู้รอดชีวิตคนที่สองลงมาข้างล่างเรียบร้อยแล้ว นักดับเพลิงที่ช่วยเขาก็สวมหน้ากากออกซิเจนแล้วรีบไต่บันไดตามขึ้นไปสมทบกับเพื่อนร่วมงานภายในห้องชั้นห่าอีกแรง

แม้เวลานี้จะมีรถดับเพลิงคันที่สามตามมาสมทบแล้ว ทว่าเปลวเพลิงที่เผาไหม้โรงแรมอาซามะซึ่งอยู่ยังคงลุกกลามรุนแรงต่อไปยังชั้นห่าและไม่มีทีท่าว่าจะเบาบางลง

นักดับเพลิงอีกคนรีบไต่บันไดและบุกตามเพื่อนร่วมงานเข้าไปในกลุ่มควันไฟสีดำอย่างรวดเร็ว เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ภายในอาคารชั้นสี่เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น

และหลังจากที่ผู้คนรอคอยให้เหล่านักดับเพลิงกลับออกมาทางหน้าต่างอย่างใจจดใจจ่ออยู่หลายนาที ในที่สุดนักดับเพลิงสองคนก็ช่วยกันประคองชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งน่าจะเป็นพ่อลูกกันออกมาจากซุนนรกแห่งทะเลเพลิง โดยสองพ่อลูกนั้นอยู่ในสภาพที่ก้าวเดินเองไม่ได้

"ช่วยออกมาหมดแล้ว ออกมาครบทุกคนแล้ว!"

ถึงแม้ว่าบรรดานักดับเพลิงจะร้องบอกกันเช่นนี้ ทว่าผู้ชนและเหล่าเจ้าหน้าที่ต่างรู้ดีแก่ใจว่ายังมีนักดับเพลิงอีกหนึ่งคนอยู่

ภายในชั้นห้าของโรงแรมอาซามะซึ่งที่กำลังลุกไหม้ ทุกคนต่างก็เข้าใจว่าที่นักดับเพลิงทั้งสองคนกลับขึ้นไปยังชั้นห้าอีกครั้งหลังจากช่วยเหลือสองพ่อลูกลงมาแล้วก็เพื่อพาเขาคนนั้นกลับลงมา

เหตุเพลิงไหม้โรงแรมอาซามะซึ่งส่งบลงเวลาดีหนึ่งห้านาทีก่อนที่ไม่มีพนักงานโรงแรมหรือแขกผู้เข้าพักคนใดเสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าว มีเพียงผู้ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยไปจนถึงสาหัสรวมทั้งสิ้นเก้าคน และมีนักดับเพลิงหนุ่มอายุเพียงสามสิบห้าปีเสียชีวิตลงขณะปฏิบัติหน้าที่หนึ่งคน

บทที่ 1

ปรมาจารย์แห่งห้องปิดตาย

1

ภายในห้องเรียนที่มีที่นั่งแบบชั้นบันไดขนาดจุคนได้สองร้อยคน เวลานี้มีผู้นั่งฟังบรรยายอยู่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของห้อง ทั้งที่วันนี้เป็นวันที่ยี่สิบสี่ธันวาคมและยังเป็นชั่วโมงเรียนคาบแรกของวันด้วย ถือว่าเป็นวิชาที่ได้รับความนิยมไม่น้อยเลย ผมเลือกนั่งอยู่ชั้นบนสุดใกล้กับประตูห้อง มองดูเพื่อนของผมบนเวทีที่เป็นถึงผู้ช่วยศาสตราจารย์ เขาคล้ายเนกไทหน้าแคบออกแบบส่งๆ นั่งเก้าอี้ลงครึ่งกัน พลังยกแขนเท้ากางบนโพเดียม และกำลังบรรยายบทเรียนของวันนี้

"แน่นอนว่าอาชญาวิทยาต้องเป็นวิทยาศาสตร์ ถ้ารวบรวมคดีสะท้อนใจมาจัดวางบนจานและรอยผงที่ชื่อว่า 'สัจธรรมสำนึก' ลงไปแล้วจบเรื่อง การทำงานก็คงจะง่ายสบายสุดๆ ไปเลย แต่หากอาชญาวิทยาเป็นอะไรที่ง่ายอย่างนั้นจริงๆ ใครต่อใครก็คงไม่ชวนขวยมาเรียนรู้กันหรอก จริงไหม แต่ดูท่าแล้วพวกเก่งแต่ปากที่มักจะชอบวิพากษ์นักเบสบอลมืออาชีพ แล้วก็พวกนักวิจารณ์ภาพยนตร์ที่เอาแต่ติว่าไม่ได้เรื่องอย่างนู้นอย่างนี้ คงจะพากันมองว่าอาชญาวิทยาเป็นเรื่องที่ต่ำต้อยเรี่ยดินกว่านั้นแน่"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนทุกครั้ง โดยที่ยังคงนั่งเก้าอี้คงอยู่เช่นเคย สำหรับคนที่เข้าฟังเขาบรรยายเป็นครั้งแรกอาจจะพานเข้าใจผิดไปว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์หนุ่มน่าจะไม่พอใจในงานที่ได้รับมอบหมายมา หรือไม่ก็อารมณ์บูดหนักอยู่เป็นแน่ ทั้งที่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลย เขาก็แค่...ง่วงนอนเฉยๆ เท่านั้น

"แต่ถึงอย่างไรการตีหน้าเป็นนักวิทยาศาสตร์รู้มากก็อันตรายเช่นกัน เพราะการอาศัยแค่วิทยาศาสตร์จอมปลอมเพื่อหลบเลี่ยงที่จะล่วงรู้ด้านมืดในจิตใจมนุษย์ถือเป็นความโง่เขลาอย่างมาก เช่นว่า... พวกคุณเชื่อกันไหมว่ามีคนที่เป็นอาชญากรมาตั้งแต่เกิด หรือไม่ก็คิดว่าความเป็นอาชญากรถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้นะ"

เขากวาดตามองหน้านักศึกษาในห้องก่อนจะประสานสายตากับผม แต่กลับแสรังทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

"บางคนรู้สึกว่ามันอคติเกินไปที่จะคิดว่าคนเราเป็นอาชญากร

มาตั้งแต่เกิด ในขณะที่บางคนมองว่าบางกรณีก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเราก้าวข้ามทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิดของ ลอมโบรโซ¹ และฮูตัน² กันมาแล้ว ข้อสรุปทางสถิติที่ว่าอาชญากรมักจะมีจมูกงุ้มหรือไม่มีหน้าผากแคบอะไรแบบนั้นเป็นการด่วนสรุปเกินไปและเต็มไปด้วยอคติ เพราะมีข้อมูลตัวอย่างสนับสนุนน้อยมาก แต่ขณะเดียวกันก็ยังมีคนจำนวนไม่น้อยเลยที่รู้ดีกว่าการมองอาชญากรเป็นคนนอกรีตตั้งแต่เกิดหรือเป็นอสุรกายนั้นช่างเย้ายวนใจ พวกเขาบางคนจึงอาจจะยังติดใจจากทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิดนี้ไม่ได้ แกมผู้มีแนวคิดแบบนี้ก็เลือกเก็บข้อมูลมาสนับสนุนได้อย่างชาญฉลาดซะด้วย ไหน ในนี้มีใครรู้จักเรื่องตระกูลจูคส์ (Jukes Family) บ้าง"

ทุกคนเงยบกริบ ไม่มีใครตอบ ทำเอาผู้ช่วยศาสตราจารย์หนุ่มถึงกับเกาศีรษะที่มีผมยาวก่อนวัยอยู่หลายเส้น

"นั่นก็คงไม่เคยอ่านนิยายเรื่อง รัธิระฉาย³ ของ 'นิชิมูระ จูโก' ด้วยสินะ"

เพื่อนผมพูดอะไรแปลกๆ ที่ไม่มีใครเข้าใจด้วย คงเพราะเขาเป็นคนอ่านหนังสือเยอะมากๆ ขนาดคนที่ไปถึงนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนถึงจะปลายแถวอย่างผมยังไม่เคยอ่านเรื่องที่เขา

¹ เซซาเร ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) นักจิตวิทยาชาวอิตาลี นายแพทย์ผู้ศึกษาลักษณะและหน้าตาของอาชญากร

² เออร์เนสต์ ฮูตัน (Ernest Hooton) นักมานุษยวิทยาชาวอเมริกัน เป็นผู้ริเริ่มใช้ความรู้ของมานุษยวิทยานิเทศในกระบวนการยุติธรรม

³ แปลจากชื่อหนังสือนวนิยายของนิชิมูระ จูโก เรื่อง 血の罫 (รัธิระ โนะ คาเงริ)

พูดถึงเลยด้วยซ้ำ ชักจะน่าสนใจขึ้นมาซะแล้วแฮะ ผมคงต้องเปิดสมุดจดรอไว้เลย

"เมื่อปี ค.ศ. 1877 มีนักวิชาการชาวอเมริกันชื่อริชาร์ด หลุยส์ ดักเดล (Richard Louis Dugdale) เริ่มทำการทดลองบางอย่างเพื่อพิสูจน์สมมติฐานว่าอาชญากรนั้นมีพันธุกรรมของความเป็นอาชญากรอยู่ในตัวและถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้ เขาเลือกเก็บข้อมูลจากอาชญากรที่ชื่อว่าจุกส์ ไลย์ยอนดูตามสายวิวัฒนาการของวงศ์ตระกูลของชายผู้นี้

ดักเดลเฝ้าติดตามหาข้อมูลของญาติทางสายเลือดกับญาติ โดยการสมรสและคนที่อยู่ร่วมชายคาเดียวกันมาได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดน่าจะมีอยู่ประมาณหนึ่งพันสองร้อยคน แบ่งออกเป็นญาติทางสายเลือดห้าร้อยสี่สิบคน ญาติโดยการสมรสและผู้ร่วมชายคาหนึ่งร้อยหกสิบเก้าคน เพื่อดูว่าพวกเขาเหล่านี้ใช้ชีวิตกันอย่างไร แล้วดักเดลก็ต้องประหลาดใจเมื่อสืบหาข้อมูลทั้งหมดย้อนหลังกลับไปถึงบรรพบุรุษของจุกส์เมื่อหนึ่งร้อยยี่สิบห้าปีก่อน เพราะปรากฏว่ามีคนที่เป็นอาชญากรอยู่ถึงเจ็ดสิบเจ็ดคน เป็นแมงดาที่เป็นขี้และมีปัญหาในเรื่องความกามจนชีวิตตกต่ำสองร้อยสองคน และเป็นขอทานโดนจับเข้าสถานสงเคราะห์จนมีชีวิตที่ล้มเหลวอยู่หนึ่งร้อยสี่สิบสองคน สรุปแล้วเป็นเด็กมีปัญหาทั้งสิ้นสี่ร้อยยี่สิบเอ็ดคน คิดเป็นห้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ของลูกหลานที่เขาหาข้อมูลได้ หรือสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของจำนวนลูกหลานทั้งหมดที่คาดเดาไว้ ซึ่งไม่ใช่ตัวเลขที่น่าตกใจ

อะไรเลย แต่กลับทำมาคุยโวว่าเห็นใหม่ ความเป็นอาชญากรสืบทอดกันทางกรรมพันธุ์ได้ด้วย แล้วก็ว่ากันว่าตระกูลจุกส์เป็นคนป่าที่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมเลวร้ายและแต่งงานกันในหมู่เครือญาติจึงสืบสายเลือดชั่วร้ายนี้ไว้ได้อย่างเข้มข้น นอกจากนี้ยังลือกันไปอีกว่าแค่ครั้งแรกของช่วงปี ค.ศ. 1800 รัฐบาลอเมริกาใช้เงินไปกับตระกูลนี้กว่าหนึ่งล้านสามแสนดอลลาร์สหรัฐ ด้วย"

แน่นอนว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์หนุ่มบนเวทีเหลือบดูรายละเอียดตัวเลขยิบย่อยบนกระดานโน้ตของเขาระหว่างกำลังบรรยาย ในขณะที่ผมไม่ได้จดตัวเลขเหล่านั้นลงสมุดจดเลย เพราะไม่ได้ตั้งใจจะมานั่งฟังเลกเชอร์

"ทั้งที่เป็นผลทดลองภาคสนามเหมือนกัน แต่พวกเธอรู้สึกใหม่ ว่าเรื่องนี้มีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าทฤษฎีที่ลอมโบรโซเสนอมานะ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังมิใช่ของใหว่อยูดี เพราะงานวิจัยนี้บอกว่าดักเดลสืบค้นข้อมูลย้อนหลังจากปี ค.ศ. 1874 กลับไปหนึ่งร้อยยี่สิบห้าปี ซึ่งนั้นก็เท่ากับว่าดักเดลต้องย้อนเก็บข้อมูลไปถึงปี ค.ศ. 1752 คำถามคือเขาสามารถหาข้อมูลย้อนหลังได้ไกลขนาดนั้นเลยจริงหรือ เพราะในสหรัฐอเมริกาช่วงศตวรรษที่ 18 น่าจะยังไม่มีการจัดเก็บเอกสารของหน่วยงานราชการและศาลยุติธรรมเลยด้วยซ้ำ ผลวิจัยของเขาจึงมีจุดที่น่าสงสัยอยู่หลายจุด

จากนั้น ในปี ค.ศ. 1907 มีนักวิจัยชื่ออาร์เทอร์ เอสตาบรูก (Arthur Estabrook) สืบหาข้อมูลของตระกูลจุกส์ต่อจากที่ดักเดล

ทำให้ ผลวิจัยออกมาว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมลดลงครึ่งหนึ่ง ถ้าดูจากที่ดักเดลดรวมเอาญาติโดยการสมรสกับผู้ร่วมชายคามาเป็นกลุ่มสำรวจด้วย ก็จะเห็นแล้วว่างานวิจัยของเขานั้นหยาบ เพราะมันย้อนแย้งกับสมมติฐานที่บอกว่าอาชญากรรมถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ หลังจากนั้น รายงาน 'ผลวิจัยตระกูลจูกล์' ของดักเดลกี้เสียศูนย์และถูกจับโยนทิ้งลงถังแห่งความเสื่อมงายในที่สุด"

ผมหยุดจดโน้ตทันทีเพราะรู้เรื่องความเสื่อมงายไปก็เท่านั้น
"อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันยังคงมีนักวิจัยที่ตั้งหน้าตั้งตาส่องกล้องจุลทรรศน์เพื่อค้นหาความผิดปกติในโครโมโซมของอาชญากรอยู่ บ่งบอกถึงความสนใจต่ออาชญากรในฐานะอสุรกายร้าย ไม่ก็มองว่าอาชญากรเป็นมนุษย์ต่างดาวที่แฝงตัวอยู่ในสังคมของพวกเขาอยู่ตลอด ไม่เคยหายไปไหน แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการหลักฐานทางวิทยาศาสตร์มายืนยันว่าคนเหล่านั้นแตกต่างจากพวกเขาซึ่งเป็น 'คนปกติ' ไปพร้อมกันด้วย...พล่ามซะยาวเลยแฮะ จริงๆ ที่ผมต้องการจะบอกพวกคุณก็คือทัศนคติอย่างนี้แหละที่อันตราย เพราะวิทยาศาสตร์มีไว้ตามหาความจริง ไม่ใช่เครื่องรางไว้ปกป้องพวกชอบเล่นไม่ซื่อ เข้าใจไหม"

เหล่านักศึกษาพยักหน้าตอบรับกันหึกหัก

"ดีมาก" เขาดูนาฬิกาข้อมือ "ผมอุตส่าห์ชวนคุณนอกเรื่องแถมให้แล้ว แต่ยังเหลือเวลาอีกตั้งห้านาทีนะ สงสัยวันนี้จะพูดเร็วไปหน่อย เอาเถอะ งั้นเอาไว้แค่นี้ก่อนก็แล้วกัน แล้วเจอกันอีกที"

หลังปีใหม่จะนักเรียนที่น่ารักทุกคน สุขสันต์วันคริสต์มาสและสวัสดีปีใหม่ล่วงหน้า"

ครั้นพอเขาจะลุกขึ้นยืน นักศึกษาหญิงแถวหน้าสุดก็ตะโกนกลับว่า "เซกันนะคะอาจารย์!" ผู้ช่วยศาสตราจารย์หนุ่มจึงส่งยิ้มน้อยๆ กลางใบก็มีรอยยิ้มๆ ให้

ผมหยิบกระเป๋าเดินทางที่วางอยู่ปลายเท้า แล้วเดินลงบันไดจากทางด้านหลังห้องเรียน

"ขอบคุณสำหรับการบรรยายนะ"

ก่อนส่งเสียงทักทายเพื่อตัดตัวผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำวิชาที่เพิ่งจะเดินออกมาจากห้อง โดยมีเหล่านักศึกษาที่พากันพรุ้งพุ่มผ่านตรงกลางระหว่างเราสองคนไป

"ไ อลิซ ฉันเห็นนายนั่งตั้งใจจดโน้ตอยู่มุมสุดหลังห้อง ชอบใจนะที่อุตสาหะมาฟัง พอจะมีอะไรให้นายเอาไปเขียนในนิยายเรื่องหน้าบ้างไหม"

"อลิซ" คือชื่อของผมเอง ผมขอแนะนำตัวคร่าวๆ ตรงนี้สักหน่อยก็แล้วกัน...ชื่อของผมคืออารีชีวะ อารีชีหรืออลิซ อายุสามสิบสองปี เป็นนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีรายได้ปริ้มๆ พอๆ กับรายได้เฉลี่ยของพนักงานบริษัทในวัยเดียวกัน ผมอยากให้ทุกคนตั้งใจอ่านตรงนี้ให้ดี ๆ เพราะผมคงจะไม่กลับมาพูดถึงเรื่องนี้อีกว่าชื่ออารีชีหรืออลิซอันแปลกประหลาดและหาที่ไหนในญี่ปุ่นไม่ได้อีกแล้วนี่เป็นชื่อจริงที่แม่ของผมตั้งให้ ไม่ใช่นามปากกาแบบที่ตั้งขึ้นมาเองให้ดูเท่

และผมก็เป็นผู้ชายด้วย

"อืม ก็นะ คงได้ใช้วันไหนสักวัน"

ผมเกิดและโตในจังหวัดโอซากา ส่วนเพื่อนของผมคนนี้เกิดที่เมืองซัปโปโระ จังหวัดฮอกไกโด แต่ไปใช้ชีวิตอยู่ที่นู่นที่นี้มาหลายทีพอได้ยินคำตอบจากผม เขาก็เอ่ยต่อด้วยสำเนียงโตเกียวแบบซัดถ้อยซัดคำ

"นี่นายจดเผื่อไว้ก่อนหรือเหอเนี่ย เชื้อเขาเลย"

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พุดพรางหัวเราะ ชื่อของเขาคือ "อิมูระ ฮิเดโอะ" อายุสามสิบสองปีเท่ากันกับผม เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ที่หนุ่มที่สุดในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ อิมูระสอนอยู่คณะสังคมวิทยา-อาชญากรรมของมหาวิทยาลัยเอโดะในจังหวัดเกียวโต ที่ซึ่งเขาเป็นศิษย์เก่า ส่วนผมเองก็เรียนจบจากมหาวิทยาลัยเอโดะเช่นกัน และรู้จักคบหากับเขามาตั้งแต่สมัยยังเป็นนักศึกษา แต่ผมคงต้องขอเกริ่นไว้เพียงเท่านี้ก่อน เดี่ยวไว้จะค่อยๆ เล่ารายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขาให้ฟังอีกที

"หอบกระเป๋าดูทางมาด้วยแบบนี้คงเหนื่อยแยะเลยสิ นายน่าจะไปรอฉันที่สถานีรถไฟเกียวโตเลย"

ลูกของอิมูระ พวกเราสองคนกำลังจะออกเดินทางกัน แต่เพราะว่าผมไม่ได้ฟังเขาสอนมานานแล้ว เลยตั้งใจถือโอกาสมาฟังสักหน่อย

"ไปกันเถอะ ฉันจะไปเอาสัมภาระมาเดี๋ยวนี้ละ"

จากนั้น ผมลองเอ่ยขออิมูระในขณะที่วิ่งตามเขาไปด้วย

"ไว้ชั้นรถไฟแล้ว นายช่วยเล่าเรื่องต่อจากในห้องเรียนให้ฉัน ฟังทีนะ"

"คงไม่ได้หรอก" อิมูระชะงักฝีเท้าแล้วหันมามองหน้าผม "ฉัน ต้องรีบอ่านหนังสือเล่มใหม่ของคุณมากาเบะ เซอิจินะ"

"รักษาคำพูดจริงๆ เลยนะนายเนี่ย แบบนี้คงจะเหนื่อยแย่"

"ยังงี้ชีวิตคนเรานั้นก็คือ 'ความเหนื่อยยาก' และ 'ความลำบาก' อยู่แล้วนี่"

2

พวกเรากำลังเดินทางมุ่งหน้าไปยังบ้านของ "มากาเบะ เซอิจิ" ผู้ที่มีอาชีพ เดียวกันกับผม บ้านของเขาอยู่ที่เมืองคารุอิซาวะ จังหวัดนางาโนะ และเพราะเหตุนี้อิมูระเพื่อนของผมที่ได้รับเชิญมาเป็นแขกจึงอยาก เอาใจเจ้าของผลงานด้วยการอ่านหนังสือที่มากาเบะเขียน

แต่เนื่องจากอิมูระไม่ค่อยจะสนใจในการตื่นนอนมาสอน คาบแรก ซึ่งผมมองว่ามันช่างไม่มีอาชีพเอาซะเลย ทำให้พออิมูระ ขึ้นมานั่งบนชินคันเซ็นได้ไม่เท่าไร เขาก็ผล็อยหลับไปโดยมีหนังสือ เล่มใหม่ของมากาเบะเสียบไว้ในช่องเก็บของหลังเบาะหน้า ไม่แม้แต่ จะรอขึ้นชมทิวทัศน์ทะเลสาบบิวะของจังหวัดชิงะเลยด้วยซ้ำ ผมเห็น เขาแล้วก็ได้แต่หยิบหนังสือเล่มเดียวกันที่พกอยู่ในกระเป๋ามาเปิดอ่าน ด้วยความละเลื่อยใจ จริงๆ แล้วผมเองก็คิดทำสิ่งเดียวกับที่อิมูระตั้งใจ

จะทำเช่นกัน

หนังสือเล่มใหม่ของมากาเบมีชื่อว่า *ห้องปิดตาย ลำดับที่ 45* เป็นนิยายสืบสวนสอบสวนสไตล์คลาสสิก ผมจะขอเล่าถึงมากาเบ เซอิจิสักหน่อยแล้วกันนะ ก่อนหน้านั้นผมบอกไปแล้วใช่ไหมว่าเขามีอาชีพเดียวกันกับผม แต่ในความเป็นจริงแล้วเราสองคนนั้นช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับเหวเลยทีเดียว

ปีนี้มากาเบอายุครบห้าสิบปีแล้ว เขาเดบิวต์เปิดตัวผลงานแรกหลังได้รับรางวัลโกลด์แอร์โรว์ ซึ่งเป็นหนึ่งในใบเบิกทางสู่การเป็นนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนตอนอายุสามสิบสามปี ผู้คนต่างชื่นชมผลงานของเขาที่ได้รับรางวัลเรื่อง *ทวงทำนองแห่งความตายของห้องปิดทึบ* ว่ามันคือยอดนิยายแนวห้องปิดตายที่แสนจะน่าตื่นตาตื่นใจเกินคาด ในขณะที่งานเขียนแนวนี้นี้มักจะหมดลมหายใจเต็มที แม้แต่ผมเองที่ตอนนั้นเรียนอยู่ชั้นมอปลายก็ยังจดจำการเดบิวต์อันตรึงตราตรึงใจของเขาได้ เขาออกหนังสือนิยายเรื่องยาวทุกปี ปีละหนึ่งถึงสองเรื่อง ทุกเรื่องล้วนเกี่ยวกับห้องปิดตายทั้งสิ้น นอกจากนิยายเรื่องยาวจำนวนยี่สิบสามเรื่องแล้ว เขายังมีผลงานเรื่องสั้นอีกสามสิบสองเรื่องด้วย ซึ่งเกี่ยวกับห้องปิดตายไปแล้วยี่สิบสองเรื่อง จนมากาเบโดนหลายคนกระแนะกระแหนว่าเขาก็เหมือนนักร้องที่ร้องเพลงได้แนวเดียว แต่ถึงอย่างไรพลังในการรังสรรค์อุบายของเขาก็ไร้เทียมทานจริงๆ เขาคิดวางพล็อตเรื่องได้อย่างแยบยล จนนักวิจารณ์บางคนที่ออกตัวแรงว่าไม่ชอบผลงานของมากาเบยังทำได้

แค่หัวเราะแห้งๆ พร้อมกับบอกว่า "อยากโกรธก็โกรธไม่ลง"

เขาได้รับยกย่องให้เป็น "ดิกสัน คาร์"⁴ แห่งญี่ปุ่น" เพราะหลายผลงานของเขาถูกนำไปแปลเป็นภาษาอังกฤษ และเผยแพร่ทั้งในอังกฤษและสหรัฐอเมริกา เจกเซนเดียวกับยาน เอ็กสเตริม⁵ ที่สำนักพิมพ์อังกฤษและสหรัฐอเมริกาต่างให้ฉายาว่า "ดิกสัน คาร์แห่งสวีเดน" แตกต่างจากสมญานาม "อากาธา คริสตี้"⁶ แห่งญี่ปุ่น" ที่มีอยู่อย่างเกลื่อนกลาด ขนาดที่ว่าถ้าโยนหินลงไปในกลุ่มนักเขียนหญิงสายสืบสวนสอบสวน ยังไงก็คงต้องโดนเข้าสักคน และในปีหน้าที่จะถึงนี้จะมีงานพบปะระหว่างนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนกับแฟนนักอ่านที่แอนโทนี คอนเวนชันในเมืองโทรอนโต ประเทศแคนาดา เป็นงานที่จัดขึ้นทุกปี แต่ได้ยินว่าปีนี้มากาเบะได้รับเชิญไปเป็นแขกใหญ่ในระดับเดียวกับมาร์กาเรต มิลลาร์ นักเขียนหญิงชาวอเมริกันผู้มากประสบการณ์ด้วย เท่ชะมัด อยากเป็นอย่างเขาบ้างจัง ผมเคยลองขอร้องสำนักพิมพ์ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นสำนักพิมพ์ญี่ปุ่น ด้วยการพูดที่เล่นที่จริงว่า "ช่วยโปรโมตว่าผมเป็นเอลเลอรี่ ควิน"⁷ แห่งญี่ปุ่นหน่อยสิ

⁴ John Dickson Carr นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนชาวอเมริกัน บิดาแห่งห้องปิดตาย

⁵ Jan Ekström นักเขียนชาวสวีเดน

⁶ Agatha Christie นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนหญิงชื่อดังชาวอังกฤษ

⁷ Ellery Queen เป็นนามปากการ่วมของเฟรเดอริก แดนนีย์ (Frederic Dannay) และแมนเฟรด ลี (Manfred Lee) สองนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนชาวอเมริกัน นอกจากนี้พวกเขายังใช้ชื่อเอลเลอรี่ ควินสร้างตัวละครนักเขียนนิยายลึกลับผู้ช่วยเหลือตำรวจไซคดีฆาตกรรมอันน่าพิศวงในนิยายสืบสวนสอบสวนของพวกเขาอีกด้วย

ได้ไหม" แล้วก็ต้องโดนตอกกลับจนหน้าหงายว่า "งั้นนายก็รีบพยายามทำให้ได้ฉายนั่นมาเร็วๆ เซ่" ช่วงเป็นความทรงจำอันแสนขมขื่นนัก... แต่ช่วงเถอะ ก็อย่างที่เล่ามานั่นละ อาริซึ่งวะ อาริซึ่งยังเป็นนักเขียนลูกผีลูกคนอยู่เลย ในขณะที่มากาเบะ เซอิจิอายุเพียงห้าสิบปี แต่กลับได้ชื่อว่าเป็น "ปรมาจารย์แห่งห้องปิดตาย" เสียแล้ว

ทว่าความลับก็คือดูเหมือนหลายปีมานี้ปรมาจารย์อย่างมากาเบะเองก็ชักจะหมดไฟจนเขียนผลงานใหม่ออกมาได้ไม่ได้นัก ผู้คนต่างสงสัยว่าเมื่อไหร่เขาจะทิ้งห้องปิดตายแล้วลงไปเล่นในพื้นที่ใหม่ๆ บ้าง แต่มากาเบะก็ยังไม่วางมือปล่อยวางง่ายๆ จนแม้แต่ผมเองก็ชักจะเอือมระอากับความดีด้านของเขาขึ้นมาดั่งใจแล้ว แกรมได้ข่าวว่าตอนนี้เขากำลังลงมือเขียนผลงานเรื่องยาวลำดับที่ยี่สิบสี่ซึ่งอัดแน่นด้วยกลอุบายของห้องปิดตายลำดับที่ 46 แล้วด้วย

ผมเขียนหนังสือให้กับสำนักพิมพ์ฮาคุยูเหมือนกันกับมากาเบะ ครั้งหนึ่งตอนเดินสวนกันในห้องพักที่สำนักพิมพ์ เขาเป็นฝ่ายเข้ามาทักทายผมก่อน จากนั้น มากาเบะก็โทรศัพท์มาหาผมบ้างบางครั้ง บางคราว จนกระทั่งเมื่อคริสต์มาสปีก่อนเขาชวนผมให้ไปคารุอิฮาระเป็นครั้งแรก แม้มากาเบะออกจะเป็นคนเอาใจยากอยู่บ้าง แต่ก็นับว่าโชคดีที่ไม่ใช่ในแบบที่ผมไม่ชอบ แล้วพอผมเล่าเรื่องของฮิรุระฮิเดโอะ เพื่อนสุดแปลกแหวกแนวว่าใครของผมให้มากาเบะฟังทางโทรศัพท์เมื่อสองเดือนก่อน เขาก็บอกว่า "พาเขามางานคริสต์มาสให้ได้เลยนะ" ฝ่ายฮิรุระเองพอรู้แบบนั้นก็ถูกอกถูกใจใหญ่ รีบตอบ

รับคำเชิญของมากาเบะในทันที สงสัยอิฐเองก็คงอยากจะหาอะไรสนุกๆ ให้กับชีวิตบ้าง

"เรื่อง *The Keyhole* ที่อ่านบนเครื่องตอนขากลับจากลอนดอน ปีที่แล้วเขียนได้ไม่เลวเลยนะ"

ผมฟังที่เขาบอกแล้วรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย

"หมายถึงเรื่อง *กุญแจเหนือความคาดหมาย* นะเหรอ นี่นายถึงกับลงทุนอ่านฉบับแปลภาษาอังกฤษเลยเหรอเนี่ย"

"เห็นกองอยู่ในเมอร์เดอร์วันเลยเผอิญซื้อมานะ"

เมอร์เดอร์วัน (*Murder One*) ที่อิฐระบุถึงเป็นร้านขายหนังสือแนวสืบสวนสอบสวน ตั้งอยู่บนแซริงครอสส์⁸ ซึ่งเปรียบเหมือน "ย่านคันดะจิมโบโจ" ของลอนดอน" และเป็นสถานที่เลื่องชื่อแห่งหนึ่งในลอนดอนสำหรับแฟน ๆ นิยายสืบสวนสอบสวน อิฐไม่ใช่คอนิยายสืบสวนสอบสวน แต่เขาแวะไปที่นั่นเพราะผมวานให้เขาช่วยซื้อของให้ ผมเองก็เคยไปซื้อหนังสือของโทกาวะ มาซาโกะ¹⁰ กับนัตสึกิ ชิซูกะ¹¹ มาจากเมอร์เดอร์วันเหมือนกัน เลยพอจะเข้าใจดีว่าทำไมเขาถึงเผอิญซื้อนิยายฉบับภาษาอังกฤษของมากาเบะติดมือมา

⁸ Charing Cross เป็นทางแยกในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ที่เชื่อมต่อเส้นทางทกสาย

⁹ ย่านขายหนังสือมือสองในโตเกียว

¹⁰ นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนและนักร้องเพลงขับวีรกรรมหญิงชาวญี่ปุ่น

¹¹ นักเขียนนิยายหญิงชาวญี่ปุ่น

กว่าอีมูระจะตื่น รถไฟก็วิ่งมาถึงนาโงยะแล้ว

"หิวซะมัต ไปกินข้าวกันเถอะ"

เขาถือหนังสือของமாகาเบะในมือพลางเร่งเร้าให้ผมรีบเดินไปที่ตู้เสบียงรถไฟ ก่อนลงมือเขมือบข้าวแกงกะหรี่พร้อมอ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างหิวกระหาย

หลังกินอาหารเสร็จ พวกเรากลับมายังที่นั่งและพากันดื่มด่ำไปกับการอ่านหนังสือ เราอ่านนิยายของமாகาเบะไปได้เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ตอนที่ชินคันเซ็นมาถึงโตเกียว ผมกับอีมูระขึ้นรถไฟสายยามาโนเตะไปสถานีอุเอโนะ แล้วจึงเปลี่ยนไปขึ้นรถไฟด่วนพิเศษสายอาซามะเพื่อมุ่งหน้าสู่คารุอิซาวะซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง เส้นทางเดินรถย้อนไปย้อนมาดูน่าหงุดหงิดก็จริง แต่จากเกียวโตไปคารุอิซาวะด้วยการแวะโตเกียวก่อนแบบนี้สะดวกที่สุดแล้ว

ภายในรถไฟด่วนพิเศษสายอาซามะมีคนแบกกระดานสกีให้เห็นอยู่หนาตา ผมกับอีมูระขึ้นรถและนั่งลงตรงที่นั่งที่จองไว้ล่วงหน้า พอรถไฟเคลื่อนตัวจึงเริ่มอ่านนิยายกันต่อ แต่หลังจาการถออกมาสถานีอุเอโนะได้ไม่เท่าไร ซึ่งอีกเดินเข้ามาทักทายกัน

"เจอตัวจนได้ นึกแล้วเชื่อว่าคุณต้องขึ้นรถไฟขบวนนี้แน่ คุณอาริซังวะ"

ซิจิอิ โยจิว่าพลางค่อมตัวชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ เขาเป็นบรรณาธิการของสำนักพิมพ์ใหญ่ชื่อว่าเซโย รับผิดชอบดูแลผลงานของமாகาเบะ เซอิจิ ผมเองก็เคยได้รับการดูแลจากเขาตอนเขียน

นิยายอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งอีอายุสี่สิบกว่าแล้ว แต่ทรงผมยาวกรอมหูที่ใส่มุสจำๆ นั้นช่างเหมาะกับเขาเหลือเกิน งานอดิเรกของซึ่งอิคือ ปีนผากับดำน้ำลึก เป็นหนุ่มเจ้าสำอางผู้มักแต่งองค์ทรงเครื่องด้วยเสื้อผ้าแบรนด์เบอร์เบอร์อยู่เป็นประจำ

"ที่นั่งของผมนั่งอยู่หน้าคุณสองตู้โดยสาร แต่คิดว่าคงต้องเจอคนรู้จักแน่ๆ เลยลองเดินมาดูนะครับ"

ซึ่งอิว่าพลางชี้ไม้ชี้มือไปยังตู้รถไฟที่เขาเดินมา

"นี่อีมูระ เพื่อนของผมครับ เขาจะไปตามคำเชิญของอาจารย์มากาเบะด้วยกัน"

แต่พอถึงคราวผมแนะนำเพื่อนที่นั่งติดริมหน้าต่างให้เขารู้จัก ซึ่งอิกลับแสดงสีหน้าประหลาดใจ คงเพราะระหว่างที่พูดคุยกันอยู่ อีมูระไม่ยอมเงยหน้าขึ้นจากหนังสือในมือเลย จึงน่าจะดูไม่เหมือนเพื่อนที่มาด้วยกันอย่างที่ผมแนะนำไปละมัง

"เหรอครับ ผมชื่อซึ่งอิ นะครับ เป็นบรรณาธิการเล่มที่ดูแลผลงานของอาจารย์มากาเบะอยู่ วันนี้ตั้งใจจะไปวยพรคริสต์มาสแล้วก็แย็บๆ ทวงต้นฉบับอาจารย์แกพร้อมกันเลยครับ ฮ่าๆ"

ซึ่งอิก็คงจะไม่เข้าใจว่าอาการกลัวคนแปลกหน้าคืออะไรพูดเล่น ทักทายอีมูระที่เพิ่งจะเจอกันครั้งแรก ตรงข้ามกับผู้ช่วยศาสตราจารย์หนุ่มที่โค้งให้และตอบกลับสั้นๆ เพียงแค่ "อีมูระครับ" เท่านั้น

"ผู้ช่วยศาสตราจารย์อีมูระที่สอนอยู่คณะสังคมวิทยาอาชญากรรม มหาวิทยาลัยเอโดะใช้ไหมครับ ผมทราบจากอาจารย์มากาเบะ

ว่าคุณจะมาร่วมงานด้วย ทุกคนตื่นเต้นกันมากเลยครับที่ปีนี้จะได้พบคุณ เพราะคนที่มาร่วมตัวกันวันนี้มีแต่คนหากินกับงานเขียนหรือไม่ก็ทำหนังสือเกี่ยวกับฆาตกรรมกันทั้งนั้น ถ้าได้คุณอิมูระมาช่วยบรรยายเรื่องอาชญาวิทยาให้ฟังก็คงจะเป็นของขวัญคริสต์มาสที่เหมาะสมที่สุดเลยละครับ"

ซิจิอิพูดอย่างกับว่าเพื่อนของผมถูกเชิญไปเป็นเอนเทอร์เทนเนอร์คอยสร้างสีสันให้กับบรรดาแขกในงานอย่างนั้นละ อิมูระฟังแล้วคงนึกอยากฆ่า ทว่าสุดท้ายเขาก็เพียงแค่โค้งศีรษะให้อีกฝ่ายพร้อมกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพว่า "ขอบคุณมากครับ"

"ตอนนี้อาจารย์มากาเบะกำลังเขียนงานส่งสำนักพิมพ์ของคุณซิจิอิอยู่เหรอครับ" ผมถามต่อ

"ใช่ครับ ของสำนักพิมพ์คุณฟูนาซาวะเป็นคิวถัดไป"

ฟูนาซาวะเป็นบรรณาธิการดูแลผลงานของมากาเบะที่สำนักพิมพ์ฮาคุยู เขาน่าจะไปถึงบ้านพักตากอากาศโฮชิบิหลังเที่ยงวันนี้ ว่ากันว่า "โฮชิบิ" ชื่อคฤหาสน์ของมากาเบะมีที่มาจากนิยายเรื่อง ห้องปิดตายในบ้านพักตากอากาศโฮชิบิ ของเขาเอง สมาชิกที่มากาเบะเชิญมาบ้านพักตากอากาศช่วงคริสต์มาสนั้นแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกคือกลุ่มบรรณาธิการที่ดูแลผลงานของเขา กลุ่มที่สองคือเพื่อนนักเขียนคนสนิท และกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มเพื่อนสายอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือจากสองกลุ่มแรก นอกจากซิจิอิ โยจิกับฟูนาซาวะ ทัตสึฮิโกะแล้ว มาตามยาซึนางะ อายาโกะจากสำนักพิมพ์แบล็กโชอิน

ก็คงรอเราอยู่ที่นั่นด้วยแน่ มีเพียงแค่สามสำนักพิมพ์ที่นั่นแหละที่ได้ผลงานอันน้อยนิดของมากาเบไปตีพิมพ์

"ปีนี้มีแขกมาร่วมงานกันกี่คนหรือครับ"

ซิงอิฟังคำถามแล้วก็นับนิ้ว

"นอกจากพวกเราแล้วก็คุณฟูนาซาวะ คุณยาซึนาเงะ ส่วนกลุ่มนักเขียนก็มีคุณอิซิม่าจิ เคตะ คุณทากาฮาชิ คาเซโกะ เอ...ก็คนแล้วครับเนี่ย"

"เจ็ดคนครับ"

"เชิญคนมาเยอะขนาดนี้ อาจารย์มากาเบคงต้องใช้ความพยายามนำดูเลยนะครับเนี่ย ฝ่ายที่ถูกชวนเองก็คงจะเกรงใจอาจารย์กันน่าดู"

ผมไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับประโยคหลังของซิงอิเท่าไรนัก เพราะปีก่อนผมเห็นเขาถือวิสาสะแอบเปิดตู้เย็นของมากาเบตอนกลางดึกกับตา

"งั้นไ้ถึงคารุอิซาวะแล้วค่อยคุยกันต่อ นะครับ"

ซิงอิว่าแล้วก็ทำท่าเก๊กหล่อ เสียผมขึ้นแบบเชิดๆ ก่อนจะปลีกตัวออกไป

"เชิญแขกมาตั้งเจ็ดคนเลยหรอเนี่ย บ้านคงใหญ่ น่าดู"

ฮิมาะพูดขณะมองตามหลังซิงอิ

"เดิมทีเป็นบ้านพักตากอากาศที่คุณพ่อของอาจารย์ซื้อเก็บไว้นะ คุณพ่อของเขาเป็นเจ้าของบริษัทค้าขายเล็กๆ เห็นว่าเอาไว้อใช้

ต้อนรับแขกต่างประเทศบ้าง ไม่ก็เอาไว้ใช้เป็นที่พักรับรองของพนักงานบริษัทนะ"

"แล้วบริษัทที่ว่าล่ะ"

"ยังอยู่นะ แต่อาจารย์มากาเบะขายหุ้นให้คนอื่นไปหมดแล้ว ที่เก็บไว้ก็มีแค่บ้านพักตากอากาศที่คารุอิซาวะเนียแหละ อาจารย์แกใช้อยู่อาศัยเป็นบ้านของตัวเองเลย"

"ใหญ่เกินไปนะ ว่าไหม"

นั่นสิ

"เขาคงชอบอยู่บ้านกว้างๆ อ่างกว้างชนหนาวเหน็บละมั้ง บ้านเขากว้างกว่าแมนชั่นฉันกับหอพักของนายประมาณสิบเท่าเห็นจะได้"

แมนชั่นของผมที่อยู่ฮิงาโอกะในโอซากาเป็นห้องแบบ 2LDK คือมีสองห้องนอน หนึ่งห้องครัว และหนึ่งห้องกินข้าว ส่วนหอพักที่คิตาชิรากาวะในเกียวโตที่อิมูระอยู่ยาวมาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา มีทั้งหมดสองห้อง กว้างหกเสื่อทาตามิหรือราวๆ สิบตารางเมตร

"แต่ไ้การชวนไปบ้านช่วงคริสต์มาสแบบนี้ พวกบรรณาธิการอาจจะรำคาญใจกันก็ได้นะ ยี่สิบสี่ธันวาคม ใครๆ ก็คงจะอยากอยู่บ้านกับครอบครัวไม่ก็คนรักกันทั้งนั้น"

"อาจารย์มากาเบะก็ไม่ได้บังคับใจพวกเขาเนี่ย"

"ก็ใช่ เจ้าตัวก็คงจะใช้คำว่า 'ถ้าสะดวก' นั่นละ แต่หลายคนคงปฏิเสธว่า 'เงินขอไม่ไป' ไม่ออกหรอก จริงไหม"

"ก็คงนั้นละ แต่เท่าที่ฟังจากรายชื่อแขกเมื่อกี้แล้ว น่าจะไม่มี

ปัญหาอะไรหรอก เพราะทุกคนยังโสดกันอยู่ทั้งนั้น คิดว่าคงเต็มใจ
มากันอยู่ละน่า"

"นี่ ฉันไม่ได้จะกวนนะ แต่สงสัยจริงๆ ว่ามาร่วมงานนี้แล้วได้
อะไรดี ๆ กันนั้นหรือ"

"ไม่มีหรอก ต่อให้เอาใจอาจารย์มากาเบเต้แค่ไหนก็อย่าหวัง
ว่าแถมส่งงานดี ๆ มาให้ เอาจริงมันก็แค่งานเลี้ยงคริสต์มาสที่พูดคุย
กันอย่างสนุกสนานนะ ต่อให้สมาชิกจะหน้าเดิม ๆ ทุกปี แต่ยอมรับ
เลยว่าอาจารย์มากาเบ้จับคนมาร่วมกลุ่มกันได้ลงตัวมาก ๆ"

"แล้วมีฉันมาร่วมแจมด้วยแบบนี้ หวังว่าจะไม่ทำให้บรรยากาศ
ดี ๆ เสียนะ"

"นายแค่ช่วยเอนเทอร์เทนแขกให้เต็มที่ก็พอแล้ว"

"เอนเทอร์เทนนั้นหรือ" ฮิมีระเบะปาก "ให้นักอาชญาวิทยา
หนุ่มไฟแรงมาเอนเทอร์เทนแขกนี่นะ"

"ผิดแล้ว ที่ถูกมันต้อง 'นักอาชญาวิทยาภาคสนามไฟแรง'
ต่างหากเล่า"

ฮิมีระพ่นลมออกจมูก หัวเราะเบา ๆ แล้วจึงกลับไปอ่านหนังสือ
ของอาจารย์มากาเบ้ต่อ

คำว่า "นักอาชญาวิทยาภาคสนาม" เป็นคำที่ผมคิดขึ้นเอง
เพราะรู้สึกว่ามีคำไหนบ่งบอกความเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ฮิมีระ
ได้เหมาะสมเท่านี้อีกแล้ว เขาเป็นนักวิจัยที่แตกต่างอย่างมาก
นักวิชาการทั่วไปมักจะชอบปกปิดตัวเองและคอยส่งผ่านคำพูดซับซ้อน

เข้าใจยากลงมาจากหอคอยงาช้าง ในขณะที่อิมูระนั้นเลือกกระโดดลงไปยังสถานที่เกิดเหตุเพื่อเผชิญหน้ากับอาชญากรรมชนิดถึงเนื้อถึงตัว อิมูระเรียกสิ่งนี้ว่างานภาคสนาม ซึ่งเขาโชคได้ก่อนตำรวจหลายต่อหลายครั้ง ถึงแม้ว่าเรื่องนี้จะไม่ได้ออกสื่อให้ผู้คนส่วนใหญ่รับรู้ แต่มันก็คือความจริง สาเหตุที่อิมูระไม่บอกให้ใครรู้ก็เพราะกลัวว่าถ้าเขาซุบมือเปิบคว้าความดีความชอบไป อาจทำให้พวกตำรวจรุ่นเหี้ยและอาชญากรทบกงานภาคสนามของเขาในอนาคตได้ เขาจึงเลือกปิดปากเงียบ อีกทั้งอิมูระเองก็รู้สึกสบายใจกับการรับบทเป็นกองหนุนตำรวจแบบไม่เปิดเผยมากกว่าด้วย ดูท่าอิมูระน่าจะมีพรสวรรค์ในการเป็นนักสืบ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคุณสมบัติของนักอาชญาวิทยาเลย

ความสำเร็จรุ่งโรจน์ของอิมูระช่างเย้ายวนให้ผมอยากหยิบยกเรื่องราวมาเขียนเป็นนิยายสืบสวนสอบสวนเพื่อเผยแพร่อยู่บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลากำลังร้อนรนกับเส้นตายในการส่งงานที่เริ่มจะจ่อใกล้เข้ามา! แต่ผมก็พยายามจะกลั่นใจไว้อย่างเต็มที่ด้วยความทะนงตนส่วนตัวที่ผมเองก็มีเหมือนกัน นักเขียนนิยายน่าจะเขียนอะไรที่มันยิ่งใหญ่กว่านั้นสิ!

ผมกลับไปอ่านนิยายของமாகาเบะต่อเช่นเดียวกับอิมูระ และอ่านจบเล่มตอนที่รถไฟเข้าเทียบชานชาลาที่สถานีโยโกกาเวะ จังหวัดโทจิจิพอดี ผมขอบอกตามตรงเลยนะว่าผลงานเล่มนี้ของமாகาเบะไม่ค่อยดีเท่าไร ถ้าเกิดமாகาเบะขอให้ช่วยวิจารณ์ตรงๆ ขึ้นมา ผมเอง

ก็คงจะลำบากใจอยู่สักหน่อย

หลังจากขบวนรถไฟเชื่อมต่อกับหัวรถจักรช่วยลากจูงแล้ว เคลื่อนตัวออกจากสถานี ผมก็เก็บหนังสือลงกระเป๋า หันมาทอดตามองดูวิวทัศนียภาพนอกหน้าต่างของลาดเชิงเขาอุซุอิที่ผ่านเลยไป ผมรู้สึกเหงาใจขึ้นมาหน่อยๆ เมื่อคิดว่าจะได้เห็นวิวแบบนี้อีกเพียงแค่ไม่กี่ครั้ง เพราะหลังจากที่รถไฟชินคันเซ็นเริ่มเดินรถบนเส้นทางนี้ไปได้สักพัก ผู้โดยสารก็จะไม่มีโอกาสเห็นทัศนียภาพนอกหน้าต่างเช่นนี้อีกแล้ว

รถไฟวิ่งลอดอุโมงค์ยาวแสนยาวของลาดเชิงเขาอุซุอิก่อนโผล่ออกมาพบกับเกล็ดหิมะกำลังโปรยปราย เป็นสัญญาณให้รู้ว่าใกล้จะถึงคารุอิซาวะแล้ว เมื่อถึงที่หมาย ฮิมูระเลิกพกเสื้อโค้ตสีดำขึ้นและจุดบุหรี่หลังจากที่ลงมายืนที่ชานชาลาแล้ว

"เจอหิมะตกเลยนะครับแถวนี้" ซิงิอิเดินเข้ามาหาขณะพันผ้าพันคอไปด้วย "ยังดีที่แค่ตกปรอยๆ เท่านั้น"

ผมกับซิงิอิต่างก็ชูมือสองข้างลงในกระเป๋าเสื้อโค้ต ทั้งยังเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีนํ้านมพร้อมๆ กันอีก ยามที่ความมืดมิดแห่งสายฝนหาลดค่อยๆ รุกคืบจากทางทิศตะวันออกทีละน้อยเช่นนี้ ช่างให้ความรู้สึกเหมือนเรากำลังยืนอยู่ที่กันท้องฟ้ามากกว่าบนผืนดินเสียจริง

"รถบัสไปคิดาคารุอิซาวะน่าจะออกต่อจากรถไฟเที่ยวที่เรานั่งมา พวกเรารีบไปกันเถอะครับ"

ซิจิเอ๋ยขึ้นหลังขบวนรถไฟที่นั่งกันมาออกจากซานซาลาแล้ว ก่อนจะเดินนำไปยังประตูตรวจตั๋ว แล้วก็จริงอย่างที่เขาวา เวลาที่ รถบัสไปคิตาการูอิซาวะสตาร์ตเครื่องยนต์จอดรออยู่ที่หน้าสถานีรถไฟ พวกเราพากันขึ้นมานั่งได้เพียงไม่นานนัก รถบัสก็ออกตัว

รถบัสวิ่งผ่านตัวเมือง ลัดเลาะไปตามถนนคดเคี้ยว ผมที่มีความทรงจำอันแสนจะเข้มข้นกับเส้นทางนี้อยู่ไม่น้อยพอนึกย้อนถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน ตอนที่รถติดยาวเหยียดเป็นแพ ช่วงท้องเที่ยวฤดูร้อนแล้ว ก็อดที่จะขุ่นลุกขึ้นมาไม่ได้ เหตุการณ์ครั้งนั้นถึงกับต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจาก JAF หรือสหพันธ์รถยนต์ญี่ปุ่น เหตุเพราะรถของผมตกลงไหล่ทางที่ถนนสายนี้ จึงแอบชำเขินอยู่คนเดียวตอนรถบัสวิ่งผ่านสถานที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับน้ำตกชิราอิโตะในขณะที่อิมูระนอนหลับไปอีกรอบแล้ว

"ผลงานใหม่ของอาจารย์มากาเบะที่ออกเมื่อสัปดาห์ก่อน เป็นยังไงบ้างครับ"

ซิจิเอ๋ยที่นั่งข้างหน้าหันมาถาม

"งานเขียนไร่ช่องโหว่สมเป็นอาจารย์มากาเบะ อ่านแล้วรู้เลยว่าตั้งใจเขียนมาก แต่อุบายกับพล็อตเรื่องยังขาดความแปลกใหม่ไปสักหน่อย..."

"คุณดูพูดจาวกวนจังเลยนะครับ ถ้าให้พูดตรงๆ ก็คือผลงานเรื่องนี้ของอาจารย์แถมธรรมดาไปไหมล่ะ"

ซิจิเอ๋ยเข้าประเด็นกลางยื้มเหย

"ครับ ถ้าจะให้พูดตรงๆ ก็คือ 'ธรรมดา' ครับ"

เขาผงกศีรษะหงิกๆ ตอบรับคำตอบนี้

"เข้าใจครับ เพราะผมเองก็คิดเหมือนกันว่ามันธรรมดา มาก รู้สึกอยากบอกอาจารย์มากาเบะเหลือเกินว่า 'ยังเร็วเกินไปที่จะให้ใคร มาว่าว่าอาจารย์แก่แล้ว' นะครับ"

"แต่คงไม่มีบรรณาธิการคนไหนกล้าพูดตรงๆ แบบนั้นหรอก จริงไหม"

"จริงครับ แต่ชินปล่อยไว้อย่างนี้ก็คงไม่ดีแน่ ดิดตรงที่ว่า ถ้าผมพูดเองมันอาจจะดูแรงเกินไป ก็เลยว่าจะวานคนใจเย็นอย่าง คุณยาซึนางะช่วยตะล่อมพูดให้ลึกลับกว่า..."

"คุณคงจะเป็นห่วงผลงานเรื่องต่อไปสินะครับ"

เวลานี้รถบัสโยกแรงมากจนผมของซึงิอิหั่นลงมาปรกหน้าปรกตาไปหมดแล้ว

"ก็ยังไม่ถึงขั้นเป็นห่วงหรอกครับ เพียงแต่งานเขียนของอาจารย์ไม่ค่อยดีติดกันมาสองสามเรื่องแล้ว เลยคิดว่าถึงเวลาที่อาจารย์จะต้องเขียนงานให้สมกับฝีมือของแกบ้าง อุตส่าห์ได้รับสมญาว่าเป็น 'ดิกสัน คาร์แห่งญี่ปุ่น' แถมยังมีแฟนฯ ต่างชาติคอยติดตามผลงานอยู่แท้ๆ เอ้อ ว่าแต่คุณอารีชีวาจะล่ะครับ จะออกผลงานใหม่เมื่อไหร่หรือครับ"

ซึงิโยนคำถามทิ้งท้ายมาให้ แต่ดูเหมือนเขาไม่ค่อยจะจริงจ้ง อยากได้คำตอบอะไรนั้ก แล้วผมก็ไม่ได้คิดไปเองด้วย เพราะซึงิอิ